

(Då en stjärna faller.doc)

II Då en stjärna faller

Högtidliga varningsord

Kommentar

Innehållet: Dräpande kritik av väckelsens församlingar och dess ledare

Det andliga livet förtärs inifrån och dör av en ”allt ödeläggande pest”, ”egenkärlek, självhävdelse och ärelystnad”.

Det andliga livet vänds i sin motsats och av helgonet blir djävulen. Av härligheten blir avgrunden.

Själva poängen: där Gud inte får äran, när högmodet tar ärans plats vänds allt i sin motsats.

Bibelhänvisningarna

EG kan gå på bibelns allmänning för att få in sina fullträffar

* 2 Sam 8:13 s 384 Och när David kom tillbaka från sin seger över araméerna, gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen, där han slog aderton tusen man.

* Ester 7:10 s 385 Så hängde de upp Haman på den påle, som han hade låtit sätta upp för Mordokai. Sedan lade sig konungens vrede. Ester 7:10

*** Ps 57:7 s 385 7De lägga ut nät för mina fötter, min själ böjes ned, de gräva för mig en grop, men de falla själva däri. Sela.

*** Ordspr 18:12 s 385 Före fall går högmod i mannens hjärta, och ödmjukhet går före ära.

*** Ordspr 27:14 s 385 Den som välsignar sin nästa med hög röst bittida om morgonen, honom kan det tillräknas såsom en förbannelse. (underfundigt)

*** Ordspr 29:5 s 385 Den man som smickrar sin nästa han breder ut ett nät för han fötter.

*** Jes 14:12 s 379 Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna! Huru har du icke blivit fälld till jorden, du folkens förgörare!

*** Ob 1:3 s 385 Ditt hjärtas övermod har bedragit dig, där du sitter ibland bergsklyftorna i den höga boning och säger i ditt hjärta:

*** Hab 2:19 s 382 Ve dig som säger till stocken: "Vakna!", och till döda stenen: "Vakna upp!" Kan en sådan giva någon vägvisning? Visst är den överdragen med guld och silver, men alls ingen ande är däri

*** Mal 2:2 s 375 Om I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå.

*** Mal 2:5 f s 380 Jag hade ett förbund med honom, och däri var liv och frid. Sådant gav jag åt honom, för att han skulle frukta mig; och han fruktade mig och bävade för mitt namn. 6Rätt undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse och omvände många från missgärning.

*** 2 Kor 2:14 s 380 Men Gud vare tack, som i Kristus alltid för oss fram i segertåg och genom oss allestädes utbreder hans kunskaps vällukt !

*** Upp 2:4 s 382 Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek.

Då en stjärna faller.

"Huru är du av himmelen fallen, du
glänsande stjärna, du morgonrodnadens
son." Es. 14:12.

Jes 14:12 s 379 Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna! Huru har du icke blivit fälld till jorden, du folkens förgörare!

1. En ung skara trädde inför Gud i hans helgedomar. Det blev en tystnad i himmelen v så föreföll det mig — konungars Konung trädde fram, änglar böjde sig ned för att under vördnadsfull tillbedjan bevittna den högtidliga akten. Vad då? Det är invigningsfest. Unga män och kvinnor, som framburit vårblommorna av sitt liv, helgades åt missionens Herre, och himmelen göt sitt välbehag över dem. Jag såg deras ögon tindra som klara stjärnelågor, jag såg deras läppar rodna som granatäpplen, färgade av Golgatas kärlek, och den varma hänförelsen bada i tårar vid Herrens fötter, bedjande om nåd att vara trogen. Min själ upprördes, mina känslor började svalla som i barndomsåren, jag kunde ej tillbakahålla mina tårar; ty en gudahängiven själ kan ej tänka sig någonting saligare än att vara helt uppgiven i Mästarens tjänst. Gärna hade Gabriel velat följa med. O Mikael, Jehovas furste, varför drager du en suck av hjärtinnerlig trängtan? Han svarar ödmjukt: "Ack, att denna välsignade förmån förärades mig!"

2. Men ett avskiljande för Herren innebär mer (**379 sen 380**) än hänförelse. Det låg allvar i denna högtidliga handling. Då jag var som mest fördjupad i tankar, då min själ var som mest försjunken i tillbedjan, avbröts jag i mina betraktelser av en röst bakom mig, och då jag vände mig om för att se, öppnades för mig en mycket rörande scen: en andelös predikant höll en mycket skön och formfulländad predikan för en fåtalig publik. Hela min kropp skakade, och jag brast i gråt över mannen. Då ropade Herrens Ande: Ser du denne man! *Mitt förbund med honom var liv och frid, och dessa gav jag åt honom, att han skulle frukta mig, och han fruktade mig och bävade för mitt namn. Sanningens lag, evangelii budskap, var i hans mun, och orätt vart icke*

funnen på hans läppar; i frid och redlighet vandrade han med mig, och han omvände många från synd. Mal. 2.

Mal 2:5 f s 379 Jag hade ett förbund med honom, och däri var liv och frid. Sådant gav jag åt honom, för att han skulle frukta mig; och han fruktade mig och bävade för mitt namn. 6Rätt undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse och omvände många från missgärning. Mal 2:5-6

3. Välsignad vare den unge predikanten! I den Jesuslika karaktären framträdde en så hög men på samma gång ödmjuk och stilla ande, att hans blotta närvaro helgade umgängeslivet och var en välsignelse för alla. Och det var sannerligen ingen tom fras, vad hans överfulla hjärta stundom utsade: *Gud vare tack, som alltid för oss i triumf i Kristus och uppenbarar lukten av sin kunskap genom oss allestädes! 2 Kor. 2:14.*

¹⁴Men Gud vare tack, som i Kristus alltid för oss fram i segertåg och genom oss allestädes utbreder hans kunskaps vällukt ! 2 Kor 2:14

Ty han var Kristi vällukt för Gud och, fastän föremål för avundsamma blickar, ett väckelserop, som återkallade minnet av våra första predikantår. Välsignad vare hans första missionsresa! Ty han arbetade med en sådan iver, som hade hela världens frälsning berott på honom, och bad till Gud, såsom hade han härutinnan förmått ingenting alls. Han förmådde ej tänka på någonting annat än Jesus och syndares frälsning. Däruti levde han om dagen, därpå tänkte han om natten, un(**380 sen 381**)derstundom ropande i drömmen: "Herre Jesus, fräls själar! Jesus, fräls själar!"

4. Välsignad vare hans första predikan, då rösten darrade och tårarna runno. Det var ingen "bibelförklaring" eller utredning av teologiska system. Han sprängde formen och snavade på grammatiken, men orden kommo glödheta över hans läppar, och slöheten rodnade, där den satt vid kritikens fönster. Små ord, stora verkningar! Han kom direkt från himmelen till predikstolen. Andens visdom var hans predikoutkast och böneumgänget med Jesus hans förberedelse. Ära, halleluja! Församlingen sjöng, himmelen triumferade, själar frälstes, härlighetens och Guds Ande vilade över predikanten; men solen sjönk, och det var natt: vad han *var*, det är han icke nu .

5. "De sanningar, som nu så kraftlöst frambäras, trängde förr genom märg och ben; de uppmaningsrop, som nu likna ljudet av spruckna klockor, ryckte fordom hela skaror med sig. Förr välsignade mången denne man såsom ett Guds sändebud; nu aktas hans ord ej mer än en två gånger hörd berättelse. Kanske i medvetandet om förlusten av sin verkliga kraft försöker han ersätta den genom naturlig vältalighet, sporrande sig till liv och värme, sökande imponera genom en viss högtidlighet. Men det är ingen kraft i allt detta; det är som när ett skepp genom rullning kommer sina segel att svälla ut under stiltje; de fladdra och slå, men sakna alldeles den styrka att driva fartyget framåt, som en friskt blåsande vind giver." [1]

[1] W. Arthur.

Och sålunda är han antingen det livlösa allvar, som präglas av onaturlig stelhet, eller den livaktighet, som är betecknande för en (381 sen 382) ande, som vill höja sig men faller tillbaka som en fågel med avklippta vingar.

6. Vem kan vara mera beklagansvärd än predikanten, som varit smord med den helige Ande men förlorat sin första kärlek?

⁴Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Upp 2:4

Ingen syn kan vara så hjärtskärande som att se den upphöjda trosenfalden på väg att bliva teologie doktor. Fasansfulla utveckling, oerhörda framgångar — bakåt: "*Se, han är överdragen med guld och silver, men ingen ande är i honom!*" Hab. 2:19.

¹⁹Ve dig som säger till stocken: "Vakna!",
och till döda stenen: "Vakna upp!"
Kan en sådan giva någon vägvisning?
Visst är den överdragen med guld och silver,
men alls ingen ande är däri. Hab 2:19

Jag skall aldrig glömma det intryck, som jag fick av en kär vän. Han var kristen i ordets djupa mening och predikant, ehuru ej synnerligen begåvad, men folket hörde honom gärna. Vi hade ej sammanträffat på sju månader, och under dessa sju månader — o, vilken förändring! Till det yttre hade han visserligen ej undergått någon synnerlig förändring. Han var lika vänlig, och han log på samma sätt som förr; hans talorganer voro fullt ut lika starka, men ack, då han öppnade sin

mun, hade till och med själva rösten en så ihålig tomhet, att den var i mina öron den mest skärande musik jag någonsin hört.

O säg, huru är du av himmelen fallen, du glänsande stjärna, du morgonrodnadens son!

7. Det är mänskligt att falla, men — har någon sagt — djävulskt att bliva liggande. Det kostar ingen möda att sjunka i anden, ingen ansträngning alls att glida utför på det sluttande planet. Hjärtats hemliga avfall sker alltid småningom, sakta, obemärkt. Evangelisten drog ut, brinnande i anden, för att vinna många hjärtan för Jesus, men i sin glädje bortskymde han Kristus med sitt eget jag och drog massorna till sig; och sålunda, i stället för att vinna en brud åt Jesus, stal han, omedveten härom, det ena hjärtat efter det andra från honom — och hans vänner avgudade (**382 sen 383**) honom. I ett enda nu var han i allas mun "så märkvärdig", och allmänheten strömmade till för att höra honom. Men ju mer han växte i anseende hos folket, ju mer kände han de krav, som det stora ryktet ställde på honom. Det var nu som han, i känslan härav, uppbjöd all sin förmåga i att motsvara allas förväntan och så till vida lyckades, att han i mångas ögon var en populär talare; men han sjönk i sin ande, och slöheten gick i bänkraderna, vaggande sjuka, trötta, hungriga nådebarn till sömn. De förstodo honom icke.

8. Han tänkte föga därpå, så länge han hade fullt hus; men väckelsen dör ut, livaktigheten domnar av, allmänheten drager sig tyst tillbaka. Stackars broder! Han står ej längre inför Gud som en trogen tjänare för att utföra all hans vilja. O nej, han är så upptagen med sig själv och sina vänner, huru han skall kunna bevara deras förtroende, ty han anar vad som förestår. Han känner det så djupt, och det smärtar honom att se, huru han förbrat sitt inflytande och sin makt över folket. Han måste återvinna den. Hallå! Käre broder! öppna ditt hjärta, bekänn dina synder! Nej! Han är uppblåst, hans högmodiga hjärta förbjuder honom att stiga ner. Nu måste den väl avmätta sanningen förbytas i bitter klagan över denna onda och besinningslösa tid, och det grämer honom att se det nyfikenhetsbegär, som uppenbarar sig, icke i världen allenast utan till och med ibland Guds folk; ty man jagar oavlåtligen efter någonting nytt och löper efter nya predikanter, utan förmåga att pröva,

om andarna äro av Gud.

9. Med en stor överlägsenhet uppträder nu den förr så trosenfaldige mannen med den mest obarmhärtiga kritik. Att det ligger mycket förstånd hos mannen, där han går omkring med den **(383 sen 384)** djärva kritikens såll för att visa agnarna av vår tids andliga rörelser, det kan ej förnekas; men att på så sätt vilja svinga sig upp är långt under hans värdighet. Kan det verkligen vara han, som vi lärde känna under väckelsen i A.? O, jag ville hellre vara en förbisedd stjärna än en sådan där komet!

10. Han *var*, men han *är icke*. Han är ej i folkets mun; det sjunges ej om honom, som har vunnit ett tusen; spiran överlämnas åt en annan. David, en oerfaren yngling, kommer i Herren Sebaots namn, och utan teologisk vapenrustning slår han tio tusen män.

¹³Och när David kom tillbaka från sin seger över araméerna, gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen, där han slog aderton tusen man. 2 Sam 8:13

Det bliver allt svårare för den stackars mannen! Samvetet anklagar, Anden manar till sinnesändring, den ena förödmjukelsen följer på den andra, och likväl böjer han sig icke. O, att han ville ödmjuka sig inför Herren och med tillgivenhet omfatta den hjälte, som har uppstått ibland Guds folk! O, att han med församlingen tackade Gud för den unge predikanten och med honom upptog striden mot gemensamma fiender! Då skulle folket måhända än en gång sira honom med sitt förtroende, och i vilket fall som helst skulle han gärna, om så vore, träda i skuggan, blott Herrens namn bleve förhärligat. Han tystnar, ty han bliver icke hörd, men fortsätter i bitterhet och avund, tills han genomborras av sitt eget svärd. Och medan svarta legioner bilda ringdans kring den fallne hjälten, draga sig ljusets härar tillbaka, sorgset, vemodsfullt! "*Ack, min broder! Ack, min broder!*"

11. Lyssna, du Herrens menighet! Du Guds församling, ställ dig inför Gud! Se på den stackars mannen! Se, där haven I honom! Se, där står han, han som utgjorde er stolthet! Sedan sjungande rovfoglar hackat ur det ena axet efter det andra, står den imponerande högtidligheten **(384 sen 385)** som en tom kärve för att avbida Herrens dom! Somliga förtala, andra försvara, ondskan träter, kärleken gråter; minnet

upprepar det förflutna, samvetet fördömer, Anden manar till sinnesändring Herren förbarme sig över oss! O, jag besvär eder vid min Herres ömhet för sina tjänare: uppmuntra oss så, att vi icke fälla modet, deltag med oss och bed Gud för oss; men för all del, vad du gör, bär oss icke under skarornas bifall till — Mordekais galge!

¹⁰Så hängde de upp Haman på den påle, som han hade låtit sätta upp för Mordokai. Sedan lade sig konungens vrede. Ester 7:10

Eller säg, har du någon andel i predikantens fall? Inför Gud: Haven I någonting manne att anklaga eder själva för, då I stå inför en sådan syn? Välsignad vare den, som omfattar evangelisten med all kärlek och sympati; men förbannad vare den, som spinner nät för hans fötter!

"Före undergången högfärdas mannens hjärta, men ödmjukhet går före ära." Ordspr. 18:12.

¹²Före fall går högmod i mannens hjärta, och ödmjukhet går före ära. Ordspr 18:12

"Ditt hjärtas högmod har bedragit dig."

³Ditt hjärtas övermod har bedragit dig, där du sitter ibland bergsklyftorna i den höga boning och säger i ditt hjärta: "Vem kan störta mig ned till jorden?" Ob 3

"Den som redan tidigt på morgonen högljutt prisar någon, han kan anses lasta honom." Ordspr. 27:14.

¹⁴Den som välsignar sin nästa med hög röst bittida om morgonen, honom kan det tillräknas såsom en förbannelse. Ordspr 27:14

"Den som smickrar sin nästa lägger nät för hans fötter." Ordspr. 29:5.

⁵Den man som smickrar sin nästa han breder ut ett nät för han fötter. Ordspr 29:5

*